

teirra, sum koma í kirkjuna. Meinigheitin eg arbeiði í er ikki so stór. Tað koma 140 fólk í kirkjuna hvønn sunnudag. Tey kenna eg og tey kenna meg. Tað er uppá sama máta sum í Føroyum.

Ein av uppgávunum hjá prestum er at vitja eldri fólk, eitt nú fólk sum liggja á ellisheimum. Er nakar munur á sambandinum millum eldri fólk í Føroyum og Svøriki?

– Munurin er tann, at tú kemur sjáldan inn á eitt ellisheim í Føroyum sum fremmandur gestur. Har er altíð onkur sum kennir teg. Her komi eg meira sum ein fremmandur gestur. Afturat tí kemur, at tey sum búgva t.d. á Vistarheiminum í Klaksvík, tey kenna hvønn annan, ella onkran av starvsfólkunum.

– Eg var og vitjaði á einum ellisheimi fyri kortum, og har lógu tveir danir. Teir kenna ikki hvønn annan. Teir høvdu ikki høyrft um hvønn annan. Starvsfólkini kenna ikki tey eldru og tey eldru kenna ikki starvsfólkini.

– Hatta er ikki so nógv øðrvísi í Føroyum. Um eitt eldri fólk á bygd, eitt nú í Norðoyggjum, ikki megna at vera heima, so má viðkomandi flyta til Klaksvíkar og tað er sjáldandi stór og torfør broyting.

Henning Bøgesvang viðgongur, at tá ein hevur verið prestur í einum prestadømi í 21 ár, so kennir ein meg-inpartin av teimum eldru áðrenn tey fara á ellisheim. Tá er sjáldandi munandi lættari at fara at vitja tey á heiminum og hava nakað at tosa um.

– Hetta er eisini nakað vit hava tosað um í Gøteborg, og vit kunnu gott hugsað okkum at gjørt eitt ellisheim fyri danir og føroyingar, sigur Bøgesvang, sum tó samstundis viðgongur, at tað gott kann taka langa tíð áðrenn eitt slíkt heim kemur, tí tað er ikki bara sum at sig at fara undir.

Stórur blíðskapur í Føroyum

Tað var sjáldandi ein stór broyting fyri Bøgesvang at koma til Føroya, tí viðurskiftini vóru so nógv øðrvísi her enn t.d. í Danmark.

Hann sigur, at tað hevur verið eitt stórt upplivsi at merkja tann stóra blíðskap, sum er í Føroyum.

Fólk hava brúk fyri at tosa við onkran. Ikki bara um tað ringa, men eisini um tað góða.

– Tak til dømis ein sjómann, sum bara er saman við mannfolki. Hjá honum er tað ein gleði at kunna greiða onkrum øðrum frá um hann er blivin pápi.

– Skipið er í meinigheitini í Gøteborg tað sum bygdin er í meinigheitini í Klaksvík. Tað við teimum smáu viðurskiftunum.

Norðoyastevnan í hond

Saknar tú ikki at vera við í Klaksvík, nú Norðoyastevnan er í hondum?

– Jú, tað geri eg. Eg minnst, at eg helt tað vera gott,

at fólk komu í kirkju, hóast tey høvdu verið í býnum kvöldið fyri. Hóast onkur teirra eisini hevði fingið upp í høvdið kvöldið fyri. Kirkjan er jú fyri øll, so tað gleddist eg nógv yvir.

– So er tað sjálvandi kappróðurin, fótbólurinn og onnur tiltøk. Tað hevur verið sera hugnaligt, og tað sakni eg. Serliga tí, at tað er so fólkaligt. Øll kenna hvønn annan og tosa við hvønn annan. Tað er ikki sum til »býarveitslurnar« í t.d. Gøteborg. Har eru so ótrúliga nógv fólk, men tað er ikki samband millum fólk á sama hátt, sum á Norðoyastevnu.

– Dagliga var eg kallaður prestur, men á Norðoyastevnu at eg Henning, sigur hann og smálennir.

Hann minnst eisini aftur á eina hending, sum fór fram stutt eftir at hann var komin til Føroya. Tað var dagin fyri eina Norðoyastevnu.

– Tað var í tí tíðini tá man skuldi á posthúsið at loysa út. Ein bilur við fyra monnum stóð uttan fyri posthúsið. Teir ætlaðu at arga meg eitt sindur, so ein teirra rópti: »Prestur, hevur tú høyrft? Illimaður er deyður«

og so roknaðu teir við, at eg fór at ørkymlast. Eg tók hondina niður í lunnan eftir fyri eittkrúnunum, gav teimum hvør sína og segði við teir: »Jamen, so eru tit vorðnir faðirleysir«. Tað høvdu teir ikki roknað við, men tað dámdi teimum, at fáa aftursvar.

– Ætla okkum aftur til Føroya

Ætla hjúnini Bøgesvang sær at flyta aftur til Føroya at arbeiða?

– Ja, svarar hann avgjörtur.

– Vit ætla okkum at verða í Gøteborg í tvey ár og so fara vit at hyggja aftur til Føroya. Eg má søkja á líka fót við allar aðrar prestar, og so mugu kirkjuráðini gera av um tey kunnu brúka meg.

– Tað er eitt orðatak sum sigur: »Ude af øje, ude af sind«. Eg má viðganga, at eg eri eitt sindur spesiellur og at ikki øllum dámar meg. Men hóast tað, so haldi eg, at eg eri góðtíkin.

– Vit føroyingar eru jú ikki einglar, men føroyingar duga at lurta og tí var tað stuttligt, bæði at hava guðstænastu og at hava fyrilestrar kring landið. Eg helt tað t.d. verða stuttligt, at fólk smiltist í kirkjunum. Tað skal ikki bara vera álvara og tí var tað stuttligt at fólk dugdu at góðtaka tað.

– Júst henda partin minnst eg við stórar gleði og leingist eftir, sigur Henning.

Er tað ikki sovordid sum ger, at fleiri og fleiri koma í kirkju?

– Jú, eg haldi tað. Kristindómurin ger okkum ikki til yvirmenniskju. Fólk skulu ikki altíð føla fremstafingur. Vit hava skyldu at uppføra okkum sum ordilig fólk, men tað er eingin treyt, at fólk skulu vera so ella so góð, fyri at kunna koma í kirkjuna. Har skal vera

Henning Bøgesvang, sum her er avmyndaður saman við kirkjutænaranum í Kunoy, sigur at tað hevur verið ein frægd at koma út á bygd. – Allastaðni vit eru komin hava vit verið móttikin við einum ótførum blíðskapi, sigur hann

pláss fyri øllum.

Bøgesvang leggur dent á, at konan Solveig hevur verið honum ein stór hjálpi.

Meðan tey búðu í Klaksvík arbeiðdi hon dagliga, men nú tekur hon eina hond við í arbeiði hansara og tað er hann sera fegin um.

– Vit hava fingið loyvi til at arbeiða tætt saman, og tað hevur gingið framúr væl. Tað hevur verið stuttligt at uppliva, tí hon dugir so ótrúliga væl at hjálpa til. Vit gera tað vit kunnu fyri at fáa so nógv burtúr sum gjørligt, og til tað hava vit eina góða barlast við úr Føroyum, sigur Henning Bøgesvang.

– Vit eru vorðnir føroyingar

Eftir at hava verið í Føroyum í so nógv ár, so viðgongur Henning, at familjan hevur fingið føroyskar røtur.

– Vit komu til Føroya og skuldu eftir ætlanini bert

verða í tvey ár, men vit endaðu við at gerast føroyingar.

Báðir synirnir hjá Bøgesvang hjúnunum hava føroyskar konur. Annar teirra býr og arbeiðir sum lækni í Havni, meðan hin í løtuni býr í Keypmannahavn.

– Hann er tyrluflogskipari og vil fegin »heim aftur« til Føroya. Eg haldi at hann biðar eftir oljuni, sigur Henning.

– Nú ber ikki til bara at fara higan aftur, sigur hann.

– Tá føroyingar í gomlum døgum fóru í björgini ella til útróðrar høvdu teir altíð Harran við sær. Hetta hevur verið okkum ein góð barlast og eg vil ynskja fyri føroyingar framvið, at henda barlastin verður okkara.

– Eg minnst eina søgu um ein bát, sum hevði tikið nakað nógv vatn inn. Tá segði ein av monnunum: »Lat okkum biðja«. Nei, segði skiparin, nú skulu vit oysa. Hetta vísir virðingina fyri tí alvaldandi. Vit leggja

okkara álit á Harran, men tað merkir ikki, at vit skulu gevast at arbeiða. Vit mugu gera okkara part. Harrin skal nokk gera sín part.

Heldur gjøgnumskoðaður enn yvirsæddur

Um tú skalt nevna nakað serligt, sum tær leingist eftir í Føroyum, hvat skal tað so vera?

– So verður tað at vera saman. Tú verður ongantíð einsamallur í Føroyum. Vit kunnu koma allastaðni í Føroyum og framvegis kenna onkran. Tað er kenslan av at vera nakað.

– Eg havi sagt tað fyrr, at fólk eru ikki einglar, men tey eru góð at vera saman við.

– Tað var einaferð ein sum segði, at hann heldur vildi verða gjøgnumskoðaður enn yvirsæddur. Tað merkir bara, at tú ert ein partur av samfelagnum. Tú verður ikki yvirsæddur. Eft-

ir hansara metan er hetta eisini orsøkin til, at so nógvir føroyingar venda heim aftur. So gott er vedrið heldur ikki. Men kenslan av at vera ein partur av nokrum, saman við øðrum, tað er orsøkin.

– Vit hava nakað saman. Vit hava Guð við í dansin og í kirkjuna og tað ger lívið til ein felagsskap millum føroyingar. Tað er styrkin við føroyingum.

Góða Norðoyastevnu

Samtala okkara millum er nú við at enda, men Bøgesvang hevur tó nokur fá orð eftir til føroyingar og serliga norðoyingar.

– Eg vil fegin senda øllum norðoyingum tær bestu kvøður við ynskjum um eina góða Norðoyastevnu. Eg vóni tit fara at hugna tykkum og at vedrið fer at verða tykkum til vildar. Vit hugsa ofta um tykkum har norði, sigur Henning Bøgesvang at enda.

Soleidis kenna norðingarnir Henning Bøgesvang best. Á einum prædikastóli veipandi við ørmunum tá hann greiðir frá eini ella aðrari søgu